

Sygn. akt V CSK 453/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej B.

przeciwko "S." Spółce z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł kosztów sądowych w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwany „S.” Spółka z o.o. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 marca 2016 r., w którym oddalono apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 grudnia 2015 r. W wyroku tym zasądzono od pozwanego na rzecz powodowej Gminy Miejskiej B. kwotę 143.907,54 zł z odsetkami obejmującą opłatę roczną za 2012 r. z tytułu użytkowania wieczystego.

W skardze kasacyjnej pozwanego zgłoszono zarzuty naruszenia przepisów postępowania (art. 278 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c.) i zarzuty naruszenia prawa materialnego (art. 5 k.c. w zw. z art. 288 k.c., w zw. z art. 239 § 1 k.c. i w zw. z art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami; Dz.U. nr 115, poz. 741 ze zm.).

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie występują istotne zagadnienia prawne, których rozstrzygnięcie sprowadza się do udzielenia odpowiedzi na 2 pytania sformułowane w pkt 1 i 2 na s. 3-4 skargi kasacyjnej.

Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wspomnianego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść prawnej motywacji wniosku strony pozwanej o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz treść odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżącego - nie wystąpiły przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Chodzi mianowicie o kwestię nieobciążania użytkownika wieczystego opłatą roczną przysługującą właścicielowi gruntu (powodowej Gminie) przy zastosowaniu konstrukcji nadużycia prawa własności przez właściciela (art. 5 k.c.). Żądaniem pozwu objęta została opłata roczna należna Gminie za 2012 r. Skarżący sugeruje możliwość wyłączenia obowiązku uiszczenia wspomnianej opłaty w związku ze „sprzecznością miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z treścią umowy użytkowania wieczystego w zakresie zabudowy”, a także w okresie „prowadzenia przez strony negocjacji w przedmiocie usunięcia wspomnianej sprzeczności”.

Problem jednak w tym, że szczegółowe ustalenia faktyczne Sądów meriti, dotyczące zachowania się stron przede wszystkim w 2012 r., nie uzasadniają potrzeby podjęcia zagadnień sugerowanych przez skarżącego. Nabycie prawa użytkowania wieczystego nastąpiło przez stronę pozwaną po ukazaniu się w dniu 10 listopada 2006 r. obwieszczenia Prezydenta Miasta o wyłożeniu do publicznego wglądu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla prawobrzeżnej części miasta. Sąd Apelacyjny trafnie zwrócił uwagę na treść pisma strony powodowej z dnia 24 kwietnia 2012 r. zawierającego propozycję odpowiedniej zmiany umowy użytkowania wieczystego w taki sposób, aby zsynchronizować ją ze wspomnianym planem. Propozycja ta mogła mieć cechy

propozycji stanowczej, skoro w kolejnym piśmie (z dnia 19 listopada 2012 r.) ponaglono pozwanego do przedstawienia konkretnych zamierzeń co do sposobu zagospodarowania użytkowanego terenu. Sąd Apelacyjny wskazał też na brak odpowiedniego współdziałania ze strony użytkownika wieczystego (art. 354 § 2 k.c.). Pasywna postawa strony pozwanej przejawiała się także w braku wystąpienia z wnioskiem o pozwolenie na budowę i o zatwierdzenie projektu budowlanego i jednocześnie wykorzystywanie gospodarczo gruntu objętego użytkowaniem wieczystym na inne cele (prowadzenie płatnego parkingu, zorganizowanie przystanku PKS, metalowe kontenery przeznaczone na punkty sprzedaży; s. 13-14 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., 108 § 1 k.p.c. i §§ 2, 10 ust. 2 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych [...] (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

jw